

Αθήνα, 18.02.2009

1. Τίς προάλλες ο εκδότης Μπαστέας με ρώτησε: Πού πάμε; Μεγάλη μου η έκπληξη. Πού θέλεις να πάμε, χριστιανέ μου, σε μια χώρα που... Όχι δεν θα πέσω στον Πειρασμό. Δεν θα αραδιάσω τα δεινά που ταλανίζουν την χώρα μας. Δεν μου ταιριάζουν οι γκρίνιες, οι κλάψες, και τα πικρά δάκρυα της Ηλέκτρας. Είμαι αισιόδοξος από πεποίθηση. Και την αισιοδοξία μου αυτή μπορώ και την τεκμηριώνω τόσο ιστορικά, όσο και με επιχειρήματα.
2. Η απάντηση δεν είναι καθόλου εύκολη. Στίβω το μυαλό μου ώρες αλλά αποτέλεσμα μηδέν. Μα τί συμβαίνει τέλος πάντων; Στέρεψε η σκέψη στην πόλι της Παλλάδας Αθηνάς; Επικαλούμαι την βοήθειά της!
3. Την άλλη φορά δεν θα κατέβουν οι νέοι, αλλά όλος ο λαός και θα καίει! Αυτό μου το είπε ο Μπαστέας. Όμως η λύση δεν μπορεί να είναι το να καίμε το βιός του κάθε μεροκαματιάρη, ή τα κτήρια που κάποιοι τραπεζίτες με τα λεφτά των καταθετών και μετόχων κατασκεύασαν. Μαζί με τα κτήρια χάνεται και το ψωμί αυτών που τα παιδιά τους διαμαρτύρονται και καταστρέφουν. Παραβλέπω τις φωτιές που βάζουν κάποιοι για δικούς τους ανομολόγητους λόγους.
4. Κάτι φώτισε τον νού μου. Μπορεί να μην μπορώ να απαντήσω πού πάμε, αλλά μπορώ σίγουρα να πω πού μπορούμε να πάμε. Αυτό μου είναι πιο βατό, και αποτελεί λύση, όχι ανάλυση. Αρχίζω αποκλείοντας πρώτα τί δεν είναι λύση: Λύση δεν είναι η καταστροφή. Λύση δεν είναι να μας έρθει ένας Ομπάμα. Λύση δεν είναι ο Κανένας που κυριαρχεί στις δημοσκοπήσεις. Λύση δεν είναι ο άλλος και αλλιώτικος Πρωθυπουργός. Λύση δεν είναι η αλλαγή του εκλογικού νόμου που θα επιτρέψει σε μια ακόμη μικρότερη μειοψηφία να καταδυναστεύει τον λαό.
5. Η λύση πρέπει να αναζητηθεί αλλού. Κάνω πρώτα κάποιες παραδοχές: Το καινούργιο κρασί χρειάζεται καινούργιους ασκούς. Πρέπει να βρούμε καινούργιους τρόπους. Οι υπάρχουσες δομές συντηρούν το σύστημα, το οποίο καρπώθηκε και καρπούται τα ευρωπαϊκά κονδύλια, και όχι μόνο. Πρέπει οι πολίτες να πάρουμε στα χέρια μας την τύχη μας. Η τεχνολογία σήμερα μας το επιτρέπει.
6. Παραδοχή Πρώτη: Αλλάζουμε Κοινοβούλιο, όχι Πρωθυπουργό. Και δεσμεύουμε τους βουλευτές σε ένα Πρόγραμμα διάσωσης της Χώρας, αντί να εφησυχάζουμε με τα κομματικά προγράμματα.

Παραδοχή Δεύτερη: Ο Καθένας στον πολιτικό χώρο του επιλέγει βουλευτές που ανταποκρίνονται σε συγκεκριμένα ποιοτικά κριτήρια.

Παραδοχή Τρίτη: Στην εκλογική μας περιφέρεια συσπειρονόμαστε και εκλέγουμε τους πραγματικά ικανούς και άξιους, και όχι αυτούς που κάποιοι μας λανσάρουν **για να εξυπηρετήσουν τα δικά τους συμφέροντα. Πιστέψτε με. Δεν μπορεί να μην υπάρχουν** σ' αυτή την χώρα τριακόσιοι τίμιοι και άξιοι πολίτες για να γίνουν βουλευτές. Υπάρχουν! Και είναι καθήκον μας να τους βρούμε. Πώς; Μας το έδειξε ο Ομπάμα!

Παραδοχή Τετάρτη: Εκλέγουμε μόνο τους βουλευτές που δεσμεύονται να εφαρμόσουν το ακόλουθο Πρόγραμμα Διάσωσης της Χώρας σε διαπαραταξιακή συνεργασία.

Παραδοχή Πέμπτη: Λοιδορούμε και αναγκάζουμε δια της χλεύης σε παραίτηση όποιον Βουλευτήν αθετήσει τις δεσμεύσεις του.

7. Το Πρώτο βήμα: Αυτοοργάνωση! Όποιος Πολίτης έχει τις ίδιες αγωνίες και πείθεται από την ορθότητα των απόψεων αυτών συσπειρώνεται και δημιουργεί εστίες συνεργασίας, που ονομάζονται «Πολίτες για την Διάσωση της Ελλάδας», και για λόγους συντομίας «Πολίτες». Όποτε και αν κρίνει δικτυώνεται με άλλες Εστίες Διάσωσης, σε επίπεδο Δήμου ή Περιφέρειας, βοηθάει και βοηθιέται. Οι «Πολίτες» δεν έχουν ιεραρχικές δομές. Αποφασίζουν πλειοψηφικά, όπως ο γνωστός μας Δήμος. Δεν συγκρούονται με τα κόμματα. Εργάζονται για να αναδείξουν ένα αξιόπιστο Κοινοβούλιο που θα εργαστεί για την διάσωση της χώρας, παρακολουθούν, ανταμείβουν αυτούς που ανταποκρίνονται στα καθήκοντά τους και στιγματίζουν αυτούς που τα αθετούν.
8. Δεύτερο Βήμα είναι τα κριτήρια για την επιλογή των Βουλευτών, που είναι τα ακόλουθα.
 - 1: Να έχουν διακριθεί στην κοινωνία με το έργο τους
 - 2: Να έχουν επαγγελματική Δραστηριότητα τουλάχιστον 5 έτη
 - 3: Να μην έχουν διαπράξει οικονομικές ατασθαλίες
9. Τρίτο Βήμα είναι Το Πρόγραμμα Διάσωσης της Ελλάδας, που αποτελείται από επτά σημεία και για τα οποία δεσμεύονται όλοι οι βουλευτές. (Βλέπε άρθρό μου, σημείο 9, «Πρόταση για την αναβάθμιση της Ελληνικής Κοινωνίας»).
10. Ας κατανοήσουμε, Αγαπητοί Συμπολίτες, ότι δεν έχουμε Δημοκρατία. Έχουμε αυτό που λένε Αντιπροσοπευτική Δημοκρατία, και που στις μέρες μας όχι μόνο δεν λειτουργεί, αλλά έχει καταρεύσει, και όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά σχεδόν παντού στη Δύση. Όμως έχουμε σήμερα τεχνολογικά την Δυνατότητα εγκαθίδρυσης Πραγματικής Δημοκρατίας. Και εμείς ως λαός γνωρίζουμε, ιστορικά, ότι η Πραγματική Δημοκρατία λειτουργεί και μεγαλουργεί. Ας το τολμήσουμε!